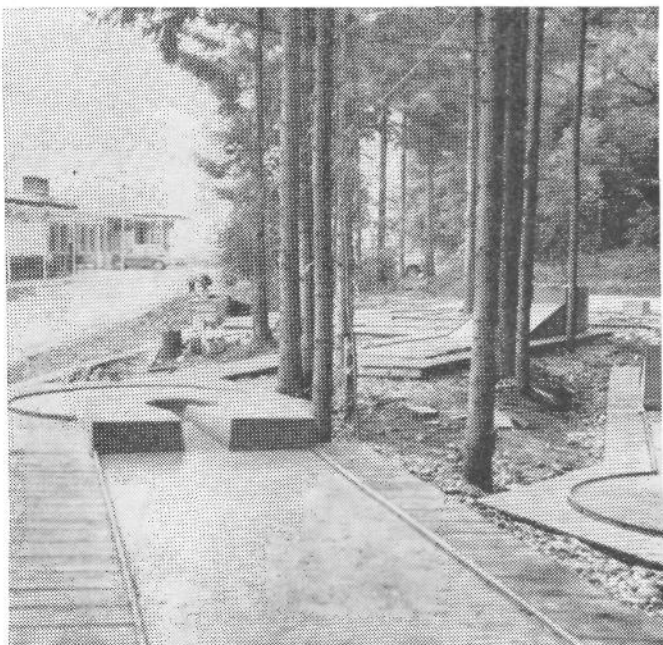

Zmagovalec tekmovanja starih avtomobilov (ki ga je organiziral TT) je imel čast, da je slavnostno odprl novo igrišče za mini golf pri medenskem motelu. Igrišče ima osemnajst ovir, stroški zanj pa so znašali okoli 25 milijonov S dinarjev

LETOVANJE V AVSTRIJI

Letos sem bil tudi jaz določen za letovanje v Avstriji in tega sem se zelo veselil.

Odpovali smo iz Šiške, z avtobusom. Vožnja je bila vesela. Peli smo pesmi, ali pa nam je šofer razlagal zanimivosti krajev, skozi katere smo se vozili. V Serče, vas, ki je od Klopinskega jezera oddaljena pol ure hoda, smo pripeli ob enih. Ko smo se namestili po sobah, smo odšli na kosilo, po jedi pa smo dve uri počivali. Popoldne smo si šli ogledat jezero, sicer pa smo z Avstriji igrali nogomet, badminton in druge igre. Večerali smo ob sedmih, nato pa smo se umili in šli spat. Vstajali smo od pol osmih do osmih. Pred zajtrkom smo včasih

telovadili, drugače pa smo sedeli na klopcah in se pogovarjali. Po zajtrku smo se učili raznih pesmi: mi avstrijskih, Avstrijci pa naših. Medtem so starešine skupin ocenili red v sobah, mir, prijateljstvo in podobno. Vse to so nato prebrali ob dviganju zastave. Seznanili so nas tudi z dnevnim redom. Nato smo odšli na sprehod, ali pa smo ostali v taboru, se igrali in pisali domov. Po kosilu smo se velikokrat kopali v jezeru. Voda je zelo topla in privabi vsak dan veliko kopalcev, domačinov in tujcev. Ob večerih smo večkrat zakurili taborni ogenj in ob njem recitirali, peli in uprizorjali kratke skeče. Včasih smo gledali filme. V okviru

letovanja smo imeli tudi dva izleta: enega v Celovec, drugega pa po Koroški. Slednji mi je ostal v zelo lepem spominu. Ogledali smo si mnogo krajev in zanimivosti, na primer vojvodski prestol na Gosposvetskem polju in Vrbsko jezero. Ob koncu letovanja smo imeli tekmovanje v skoku

v daljino, v teku in v metu žogice.

Naše letovanje se je približalo koncu. Pred odhodom smo izmenjali mnogo naslovov. Domov smo odšli z vrsto lepih spominov na vodstvo tabora in prijatelje, ki smo jih spoznali onkraj Karavank.

Jože KOSEC

OBISK GORIČANSKEGA GRADU

Pravijo, da poletje ni primeren čas za obiskovanje muzejev, saj sonce vabi h kopanju in izletom v naravo in človek si zaželi zraka, ne pa starih zaprtih prostorov in dvoran, kjer kraljuje preteklost. Da bi demantirali te govorice, smo obiskali grad v Goričanih, kjer so razstavljene zbirke muzejskih predmetov izvenevropskih kultur.

Grad sam je iz 18. stoletja in spada med najlepše baročne spomenike v Sloveniji. Do druge svetovne vojne je bil škofijska poletna rezidenca, zelo pa je pomemben za našo narodno in politično zgodovino, saj je bila v septembru leta 1934 v tem gradu četrta pokrajinska konferenca Komunistične partije, ki se je je udeležil tudi Josip Broz Tito. Prav ob trideseti obletnici tega dogodka, ki je eden izmed najvažnejših v zgodovini KP Slovenije in delavskega gibanja pred ljudsko revolucijo na Slovenskem, so odprli v gradu Goričane muzej izvenevropskih kultur.

Pričnimo obhod z obiskom kapele. V njej opazimo Mengingerjevo delo iz 18. stoletja, nekaj drugih njegovih del pa bo hranila Narodna galerija vse do takrat, ko bo grajska kapela popolnoma dograjena. Od tu se napotimo v prostore, kjer so razstavljene zbirke dr. Frančka in Klare Kos. Dr. Kos je bil umetnostni zgodovinar in jugoslovanski ambasador na Japonskem.

Njegova zbirka prikazuje dolg in ploden razvoj te dežele od prvih lončarskih izdelkov vse do umetniško poslikanih predmetov visoke umetniške vrednosti. Zelo pomembne so bile keramične delavnice v 16. stoletju, ki so jih ustanovili korejski mojstri. Ob prihodu teh mojstrov je bilo povpraševanje po čajnih skodelicah veliko, kajti verovanje sen — budizem je tesno povezano s čajnim kultom.

V naslednji sobi razstavlja skupina umetnikov iz Kyota, od katerih moramo omeniti dela Kaka Morina, ki je slovel kot barvni eksperimentator. Edinemu mu je namreč uspelo izdelati vazo v seladonu, tej najzlahtnejši barvi kitajskega porcelana. Namesto rdeče barve je dobil krasno zeleno barvo. Kenkichi Tomito pa se odlikuje z belim porcelanom z ornamentmi, ki imajo svoj izvor na Japonskem.

V japonski zbirki keramičnih izdelkov (ta zbirka je samo občasna in jo bodo v kratkem nadomestili z drugo) je še mnogo drugih dragocenih primerkov, toda prav tako vabljiva je kitajska stalna zbirka. V tej zbirki je obiskovalcem najbolj všeč kitajsko pohištvo, ki je večinoma iz 19. stoletja. To pohištvo je zbrala Marija Skušek in sodijo, da je iz cesarskega dvora, saj kitajsko preprosto

(Nadaljevanje na 8. strani)

NA NAPAKAH SE UČIMO

Izpolnitev plana, ki postaja eden od pomembnih elementov delitve dohodka, še posebno osebnega, je bila osrednja tema razprave. Na seji prikazani rezultati niso posebno zadovoljili avditorija v sejni dvorani. Zapletlo se je pri konkretnem primeru.

„Kje so vzroki za to, da planske naloge niso izpolnjene?“

Dodatno pojasnjevanje je pokazalo, da gre za del objekta, ki ni bil pravočasno gotov, zaradi česar so padle v vodo planirane poti proizvodnega procesa.

„Kdo so krivci za zakasnitev izdelave objekta?“

V odgovoru našeti krivci niso bili tako točno opredeljeni kot sam objekt. Objektivnim pogojem so pristeli še splošne, oziroma širše pojme, kot na primer tehnologijo, to in to ekonomsko enoto, to in to službo in podobno.

Predsednik delavskega sveta z odgovorom o krivcu ni bil zadovoljen.

„Ali so koga poklicali na odgovornost?“

Nekdo izmed vodilnih je izrazil mnenje, da ni nikogar mogoče dolžiti krivde. Šele naslednji, podoben objekt bo pokazal, kje je bila napaka in kdo jo je zakrivil.

Na napakah se vendar učimo!

K. V.

● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ● KOZERIIJA ●

»PRI URBANU« »PRI ŽUPANU« (ALI TUDI PRI »VESELEM POLICAJU«) SEM IZVEDEL . . .

Ali hočete, da vam pol ure stare vice pripovedujem? Samo dobre vem in jamčim vam, da se boste dobro zabavali.

Torej!

Prišel je star Šiškar v gostilno k Urbanu, popil dva decilitrčka in s težavo natakarcici kovače odšteval.

„Dragi ste, dragi . . .“ je potožil.

„Kje pa? Ta dva deci dobrega vina za teh par kovače . . . To je manj kot nič,“ je odvrnila natakarcica.

„Manj kot nič? Ali sploh veste, kaj je manj kot nič?“

„No, kaj?“

„Liter vina za dva žejna Šiškarja.“

V preprosto kmečko gostilno v podeželskem delu šišenske občine je zašel meščan, sedel v kot in naročil:

„Prinesite mi gin-fizz!“

„Kaj? Gin-fizz?“

Natakarcica je odšel, dolgo ga ni bilo izza točilne mize. Pa se je vrnil in dejal:

„Gina imamo še polno steklenico, a fizza ni, tega je zmanjkalo . . .“

Gost se je od srca nasmejal in si naročil gin in limonado. Ko je odpil širok požirek limonade, je v kozarec prilil gin, pomešal in dejal:

„No, vidite! To je pa gin-fizz!“

„Še eno tako, pa vam skočim v fris!“ je odvrnil natakarcica.

Šiškarji so zelo ponosni ljudje. Na kaj so ponosni, je težko ugotoviti. Še najbližje resnici bo tisti, ki zatrjuje, da so ponosni na svoj ponos.

Ce Šiškar v tujem kraju pove od kod je doma, pravi:

„Iz Šiške. To je pred Ljubljano. Ljubljana pri Šiški.“

Na neko krajevno skupnost v naši občini je prišel novinar in prosil tajnika skupnosti, naj mu posodi zapisnik o zadnji seji.

„Poiščite zapisnik in ga izročite tovarišu,“ je bil koj za to tajnik.

„Pod katero črko v kartoteki pa naj ga poiščem?“ je vprašala uslužbenka, ki je morala zapisnik poiskati.

„Poglejte pod Z. Zapisniki so ponavadi tam . . .“ Tajnica je iskala, našla pa nič.

„Pod Z ni nič. Kam naj še pogledam?“

„Poglejte pod S. Seja, sestanek . . .“

„Tudi pod S ni nič . . .“

„Torej pogledajte pod U?“

„Zakaj pa pod U?“

„Saj je bila tista seja vendar UB POL PE-

TIH . . .“

Gost, ki je prišel v enega šišenskih bifejev, si je naročil kavico in potem vanjo nasul šest žličk sladkorja.

Potem je nepremešano kavo popil.

„Zakaj pa niste pomešali?“ je vprašal točaj.

„Nimam rad sladko,“ je odgovoril gost.

Znani šišenski veseljak se ga je malo preveč nalezal in po štirih komaj prišel domov. Naslednje jutro je njegova stroga žena pregledovala umazano in strgano obleko in ga vprašala:

„Ali so te pretepli huligani?“

„Maligani, maligani,“ je odvrnil mož.

Poleti je prišel k neki šiškarski družini na obisk stric iz Amerike. Čutil se je napredku, ki ga je videl pri nas, pohvalil pa je tudi Ameriko, svojo drugo domovino.

„Stric ali je res, da kapitalizem umira?“ so Amerikanci povprašali nečaki.

„To je pa res,“ je dejal stric in dodal:

„A kako lepa je taka smrt . . .“

V urad je prišel možak, tebi nič — meni nič sedel za pisalno mizo, si podprl glavo z rokami in začel dremati.

„Hej, kaj pa vi?“ so ga vprašali osupli uradniki.

„Rad vam bi malo pomagal,“ je odvrnil možak.

Ce so vam bile šale v tej številki všeč, vam za prihodnjič pripravim novih.

Ce ste ob njih zaspali — tudi prav. Važno je, da ste spali spanje pravičnega.

GENO